

INTERVJU Egon Savin

Naša vlast ne ume da razlikuje elitnu kulturu od populističke

MAJA VOJINOVIĆ Radujem se otvaranju nove scene u Beogradu koja će nositi ime Aleksandra Popovića. Mislim da će to biti pravo bulevarsko pozorište, a priželjkujem da jednog dana Bulevar postane naš Brodvej

Sedimo u prelepom zdanju obnovljenog Doma kulture „Vuk Karadžić“ u kom je i izuzetno lepo opremljena pozorišna scena. I samo od nas pozorišnih ljudi zavisi da li će ovo za nekoliko godina biti značajno pozorište ili neki restoran, robna kuća ili prostor za lokalne tribine, kaže u intervjuu za „Blic nedelje“ reditelj Egon Savin, čija će predstava „Potpuno rasulo“, a po tekstu Nebojše Romčevića, otvoriti novu pozorišnu scenu u Beogradu.

Velika scena u „Vuku“ od 9. septembra nosiće ime jednog od najvećih srpskih komediografa Aleksandra Popovića i tog dana u ovom prostoru biće otkrivena njegova bista.

■ Vi ste svojevremeno pokrenuli inicijativu kod gradskih vlasti da se u Beogradu postavi bista velikog pisca. Ovo je sada i više od toga, pomogli su predsednik... i ljudi iz opštine Zvezdara, direktorka Doma kulture... Jeste li zadovoljni?

– S velikom radošću sećam se neke 93. godine kad smo jedne vrele junske večeri otvorili scenu „Kult“ predstavom „Tamna je noć“ Ace Popovića, koja je srećno zaživela i oživela ovaj prostor. Tada se pokazalo, a i mnogo puta kasnije, da pozorište ne čini u najvećoj meri zgrada nego predstava. Ovih dana u ovom foajeu biće postavljena bista jednog od najznačajnijih pisaca i ja se tome izuzetno radujem. Jer smo mnogo puta sedeli

u ovom prostoru i maštali kako bi bilo lepo da u ovoj zgradi jednog dana nastane značajno bulevarsko pozorište. Sada već maštam i tome kako bi bilo lepo da Bulevar revolucije od Skupštine do Liona, s bezbroj adaptabilnih objekata i prostora, mnogo prolaznika, bez saobraćaja, postane svojevrsni beogradski Brodvej.

■ Bulevarsko pozorište kod nas, šta to podrazumeva?

– Ja pod tim podrazumevam savremenu domaću i stranu komediografiju radenu na moderan ali i pristupačan način koji vrednuje, kritikuje, podsmeva se i ruga mnogim anomalijama i paradoksima savremenog sveta, ali pre svega našoj svakodnevnici.

■ Znači, zabavno, pre svega?

– Pozorište ne treba da se stidi svoje zabavnosti ukoliko je promišljeno i umetnički perfektno oblikovano. Siguran sam da je bulevarsko pozorište naša budućnost.

Pozorište koje čak možda može samo sebe da izdržava, jer ne verujem da će ubuduće biti novca i političke volje za veliki broj dotiranih repertoarskih pozorišta. Predstava „Potpuno rasulo“ sa Borisom Isakovićem, Dudom Stojanovićem, Predragom Ejdušom, Brankom Cvejićem i Mašom Dakić naš je doprinos ovoj koncepciji pozorišta koja

je, pored toga što želi da zadovolji pozorišne sladokusce, pre svega namenjena popularizaciji teatra među ljudima koji retko ili gotovo

nikad ne idu u pozorište.

■ U nekim drugim zemljama odlazak u pozorište je nekako normalna stvar, deo života.

– Ne verujem da postoje srećne zemlje za kulturu i teatar, posebno u ovo vreme obnove primitivnog kapitalizma. Postoje samo sredine s velikom teatarskom tradicijom, kojima je pozorište pitanje identiteta – jezičkog, nacionalnog, kulturnog, ali i svakodnevna potreba i navika. To su zreliji kulturni narodi koji ulažu ogroman

novac u permanentno osavremenjivanje klasičnih pozorišnih vrednosti i to je ono što nama najviše nedostaje.

■ Često pominjete pozorište kao utočište i pribežište od surovog života kojim živimo. Da li je pozorište to i za vas i za publiku?

– Naravno da jeste i može to da bude. Ono može da bude neka vrsta svetionika, jer živimo u vreme velike bezidejnosti i dezorijentacije.

■ U odnosu na šta?

– U odnosu na osnovne vrednosti koje su sadržaj duhovnog opstanka pojedinaca, grupa, grada, naroda, čovečanstva. Pozorište može biti ishodište, tačka neke nove i drukčije misaonosti i osećajnosti, koja će biti duhovni orijentir novih generacija. Mnogo smo puta pronalazili utočište u institucijama koje nas razdvajaju, razlikuju, pa čak i suprotstavljaju ljude, propagiraju neprijateljstvo, mržnju... Pozorište spaja ljude.

■ Rekli ste i da vlast želi da ukine kulturu?

– Pregrubo je možda reći da želi da je ukine. Ali primećujem da ljudi s vlasti osećaju određenu nelagodu kada su u pitanju specifičnije ili sofisticiranije forme. Ta nelagoda se ogleda u marginalizaciji i smanjivanju sredstava za proizvodnju i stvaranje novih vrednosti u kulturi. Ovde je kultura počela da služi politici, umesto da politika i političari služe kulturi. To se uostalom i vidi. Dva najznačajnija pozorišna projekta poslednjih godina po meni su stvaranje opere i drame „Madlenijanum“ i ova restauracija scene u Domu Kulture „Vuk Karadžić“. To ne samo da je nedovoljno, nego je to praktično inicijativa nekoliko entuzijasta i filantropa.

■ Za neke drugačije manifestacije, međutim, vlast ima i sluha i para.

– Naša vlast ne pravi razliku između populističke i elitne kulture. Ona i ne može napraviti tu razliku i to nije iz političkih razloga, oni jednostavno ne umeju da naprave tu razliku, oni je ne prepoznaju. Da biste nešto značajno stvorili, vi to prethodno morate istinski voleti. Ulaznica za EU nisu samo novi zakoni i borba protiv korupcije ili stabilnost valute. Više od toga ulaznica je izgradnja nove opere, koju Beograd čeka decenijama. Beogradu nedostaju galerije, pristojna baletska škola i bar još desetak pozorišta.

■ Tvrdite da smo u pozorištu u prilici da

Strana / Page: 16

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA

Površina članka / Size: 592 cm2

2 / 2

postavljamo suštinska pitanja i da tu priliku treba da iskoristimo. Vi je koristite i u pozorištu i u radu sa studentima. Dokle vas to dovodi?

– Mi moramo uvek iznova da postavljamo suštinska pitanja, a pozorište nam pruža tu priliku. I to činimo uzbudljivo, duho-

vito, neočekivano, a istovremeno prepoznatljivo i pristupačno običnom "malom" čoveku. Ti obični, mali ljudi zaslužuju mesto u gledalištu i ja verujem da tu mogu da se oslobode svakodnevnih predrasuda, zabluda...

Premijera 11. septembra

Prva premijera na sceni „Aleksandar Popović“ biće praiizvedba komedije „PR ili potpuno rasulo“ Nebojše Romčevića u režiji Egon Savina. Premijera komedije koja se bavi odnosom politike i pozicije nezavisnog intelektualca u savremenom društvu zakazana je za 11. septembar.

